

दानिएलको पुस्तक - एक सय नौ नम्बर

भविष्यवाणीको त्रिगुणात्मक अनुप्रयोगको उद्घाटन: प्रकाशको पुस्तकको नवौँ अध्याय र आधुनिक सुधारात्मक आन्दोलनको भविष्यसूचक महत्त्व

Jeff Pippenger

2024-03-01

प्रकाशको पुस्तकको नवौँ अध्यायको पहिलो आधाले पाँचौँ तुरहीलाई चिनाउँछ, जुन पहिलो धिक्कार हो, र अध्यायको दोस्रो आधाले छैटौँ तुरहीलाई चिनाउँछ, जुन दोस्रो धिक्कार हो। दुवै तुरहीहरू 1843 र 1850 का अग्रगामी चार्टहरूमा स्पष्ट रूपमा चित्रित गरिएका छन्। जब दानियेल एघारका अन्तिम छ पदहरू अन्तको समयमा, सन् 1989 मा सोभियत संघको पतनसँगै, उधारिए, तब एक लाख चवालीस हजारको सुधार आन्दोलन आरम्भ भयो।

१९८९ मा चिनिएका सत्यहरूमध्ये बाइबल-इतिहासका महान् सुधारवादी आन्दोलनहरू पनि थिए, र ती सबै एक-अर्कासँग समानान्तर थिए। सबै अगमवक्ताहरू, र त्यसैले प्रत्येक पवित्र इतिहास, पवित्र सुधारवादी आन्दोलनहरूसमेत, एक लाख चवालीस हजारको अन्तिम महान् सुधारवादी आन्दोलनलाई चित्रण गर्छन्, जुन तेस्रो स्वर्गदूतको शक्तिशाली आन्दोलन पनि हो। जब छाप लगाउने प्रक्रिया आरम्भ हुन्छ, तब पछिल्लो वर्षाको छर्काइ पनि आरम्भ हुन्छ। १९८९ मा सुधारवादी आन्दोलनहरूको अनावरण, र त्यसपछि १९९२ मा दानिएल एघारका अन्तिम छ पदहरूको अनावरणले, प्रतिरोधको वातावरण उत्पन्न गर्‍यो, जसरी कुनै नयाँ र वर्तमान सत्यको अनावरण हुँदा सधैं हुने गर्दछ।

दानियेल एघारका अन्तिम छवटा पदहरूको सत्यको विरोधको क्रममा, प्रभुले यो सत्य उद्घाटित गर्नुभयो कि, दुई साक्षीहरूको आधारमा स्थापित अनुसार, मूर्तिपूजक रोमको भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहास, पोपसत्तात्मक रोमको भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहाससँग संयुक्त भई, आधुनिक रोमको भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहासलाई पहिचान गराउँछ। भविष्यवाणीको त्रिविध अनुप्रयोगको नियमलाई मान्यता दिइयो, र त्यसपछि त्रुटिको प्रतिरक्षा गर्न तथा सत्यलाई पहिचान र स्थापित गर्न यसको प्रयोग गरियो। प्रत्येक सुधार-रेखाले अन्य सुधार-रेखाहरूसँग समानान्तर हुन्छ भन्ने नियमहरू, तथा भविष्यवाणीको त्रिविध अनुप्रयोगसँग सम्बन्धित नियमहरू, तेस्रो स्वर्गदूतको आन्दोलनमा स्थापित गरिएका नियमहरूको आधारशिला बने, जसरी मिलेराइट इतिहासमा स्थापित, प्रयोग, र प्रकाशित गरिएका नियमहरूले यसको प्रतिरूप प्रस्तुत गरेका थिए।

भविष्यवाणीको त्रिगुण प्रयोग, नियमस्वरूप, एक लाख चवालीस हजारको आन्दोलनका लागि उधारियो, किनकि तिनीहरू पछिल्लो वर्षाको आन्दोलन हुन्, र तेस्रो विपत्तिको इस्लाम नै पछिल्लो वर्षाको सन्देश हो। भविष्यवाणीको त्रिगुण प्रयोगको सिद्धान्त यहूदाको कुलका सिंहद्वारा तेस्रो विपत्तिको इस्लाम इतिहासमा सेप्टेम्बर ११, २००१ मा आइपुग्नुभन्दा धेरै पहिले नै पहिचान गरिएको थियो, किनकि उहाँले चाहनुहुन्थ्यो कि जब उहाँले आफ्ना जनहरूलाई यर्मियाका पुराना बाटाहरूमा फर्काउनुभयो, तब तेस्रो विपत्तिको आगमनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सन्देशलाई उहाँका अन्तिम-दिनका जनहरूले सजिलैसँग चित्र सकून्।

प्रकाशितवाक्य अध्याय नौमा वर्णित पाँचौँ र छैटौँ तुरहीसम्बन्धी अग्रगामीहरूको बुझाइ, प्रकाशितवाक्यको पुस्तकभित्र इतिहासद्वारा सबैभन्दा दृढ र स्पष्ट रूपमा समर्थित अंशका रूपमा बुझिन्थ्यो। उरियाह स्मिथले प्रकाशितवाक्य अध्याय नौको आफ्नो प्रस्तुतिको आरम्भ इतिहासकार कीथका शब्दहरू प्रयोग गर्दै ठीक यही बुँदालाई स्थापित गरेर गर्छन्।

“यस तुरहीको व्याख्याका लागि, हामी फेरि श्री किथका लेखनहरूबाट सामग्री लिनेछौं। यस लेखकले सत्यतापूर्वक यसो भन्छन्: ‘पाँचौँ र छैटौँ तुरही, अथवा पहिलो र दोस्रो हाय, सरासेनीहरू र तुर्कहरूमाथि लागू हुन्छन् भन्ने विषयमा व्याख्याकारहरूबीच जत्तिको समानरूप सहमति प्रलयवचनको कुनै अन्य भागको सम्बन्धमा

विरलै पाइन्छ। यो यति स्पष्ट छ कि यसलाई गलत बुझिनु लगभग असम्भव छ। प्रत्येकलाई संकेत गर्ने एक वा दुई पदहरूको सट्टा, प्रकाशको नवौं अध्यायको समग्र भाग नै, समान अंशहरूमा, दुवैको वर्णनमा समर्पित छ।
उरियाह स्मिथ, Daniel and Revelation, 495.”

पहिलो र दोस्रो विपत्तिको अध्याय-विभाजनले मोहम्मदद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको पहिलो विपत्तिको इतिहासलाई विभाजित गर्दछ। इतिहासकार अलेक्जेन्डर कीथले यसलाई “सरासेन्स” भनी उल्लेख गरेका छन्, जसलाई आज हामी अरबिया भन्नेछौं, र यही भू-क्षेत्रमा यो अवस्थित छ। उस्मान प्रथमद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको दोस्रो विपत्तिको इतिहास भूगोलिक रूपमा टर्कीमा अवस्थित छ, जसलाई इतिहासकारले “टर्क्स” भनेर चिनाएका छन्। पहिलो विपत्तिको इतिहास इस्लाम र मोहम्मदको जन्मस्थल अरबियामा अवस्थित थियो र त्यहीँ पूरा भयो। दोस्रो विपत्तिको इतिहास ओटोमन साम्राज्यको जन्मस्थल टर्कीमा अवस्थित थियो र त्यहीँ पूरा भयो।

पहिलो विपत्तिको इतिहासले त्यस्तो युद्धलाई पहिचान गराउँछ, जो स्वतन्त्र योद्धाहरूले रोमको विरुद्ध सञ्चालन गरेका थिए, जसमा तिनीहरूका बीचको एकमात्र पारस्परिक गठबन्धन इस्लाम धर्म थियो। दोस्रो विपत्तिको इतिहासले त्यस्तो युद्धलाई पहिचान गराउँछ, जो एउटा सङ्गठित धर्म र राज्यसत्ताद्वारा रोमको विरुद्ध सञ्चालन गरिएको थियो, जसलाई खलिफत भनिन्छ। जुनसुकै अवस्थामा पनि—मोहम्मदद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको इतिहासमा रोमको विरुद्धको स्वतन्त्र युद्ध होस्, वा ओटोमन, अथवा ओटोमन साम्राज्यद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सङ्गठित युद्ध—युद्धको शैली अचानक र अप्रत्याशित रूपमा आक्रमण गर्नु थियो। त्यो त्यस्तो युद्ध थिएन, जुन त्यस समयको सैनिक प्रथाअनुसार सबै सैनिकहरूलाई एउटै रङ्गको पोसाकमा सजाएर, त्यसपछि तिनीहरूलाई पङ्क्तिबद्ध गरी बन्दुकको गोलीतर्फ अगाडि बढाउँदै सञ्चालन गरिन्थ्यो। “Assassin” भन्ने शब्द इस्लामी युद्धपद्धतिमा आधारित छ, जसको विशेषता अचानक र अप्रत्याशित प्रहार गर्नु हो, र प्रायः त्यसको परिणामस्वरूप आक्रमणकारीको पनि मृत्यु हुने गर्थ्यो।

“assassin” भन्ने शब्द अरबी शब्द “hashshashin” बाट आएको हो, जुन “hashish” बाट व्युत्पन्न भएको हो, जसको अर्थ “हशीश” वा “क्यानाबिस” हुन्छ। यो पद प्रारम्भमा मध्ययुगीन अवधिमा मध्यपूर्वमा रहेका निजारी इस्माइली मुसलमानहरूको एउटा गोप्य र उग्र समूहलाई जनाउन प्रयोग गरिन्थ्यो। यस समूहका सदस्यहरू आफ्ना अपरम्परागत र प्रायः हिंसात्मक उपायहरूका लागि परिचित थिए, जसमा आफ्ना उद्देश्यहरू पूरा गर्न राजनीतिक हत्याहरूको प्रयोग पनि समावेश थियो। भनिन्छ, उनीहरू कहिलेकाहीँ आफ्ना अभियानहरूको तयारीका लागि हशीश सेवन गर्ने गर्थे, जसका कारण पश्चिमी संसारमा “hashshashin” वा “assassins” भन्ने पदको प्रयोग प्रचलनमा आयो। असासिनहरू मध्ययुगीन अवधिमा, मुख्यतः फारस र सिरियामा, सक्रिय थिए, र त्यस समयका विभिन्न राजनीतिक द्वन्द्वहरू तथा हत्याकाण्डहरूमा उनीहरूले महत्त्वपूर्ण भूमिका निर्वाह गरे। “assassin” भन्ने पद अन्ततः युरोपेली भाषाहरूमा प्रवेश गर्‍यो, जहाँ यसले राजनीतिक वा लक्षित हत्या गर्ने व्यक्तिहरूलाई अझ व्यापक अर्थमा जनाउन थाल्यो।

युद्धको यो प्रकार तीन विपत्तिहरूको एक महत्त्वपूर्ण भविष्यवाणीसम्बन्धी विशेषता हो, किनकि इस्लामको भविष्यवाणीगत भूमिका युद्ध उत्पन्न गर्नु हो। प्रतीकका रूपमा इस्लाम पूर्णतः युद्धसँग सम्बन्धित छ, र प्रकाशको पुस्तकको नवौं अध्यायमा पहिलो र दोस्रो विपत्तिको इस्लाम तिनीहरूको युद्धको एक दृष्टान्त हो। तिनीहरूको युद्धलाई प्रकाशको पुस्तकमा, अनुग्रहको समय समाप्त हुनुअघि नै, राष्ट्रहरूलाई क्रोधित पार्ने कार्यको रूपमा चिनाइएको छ।

राष्ट्रहरू क्रोधित भए, र तपाईंको क्रोध आएको छ, र मृतकहरूको समय आएको छ, ताकि तिनीहरूको न्याय होस्, र तपाईंले आफ्ना सेवक अगमवक्ताहरूलाई, र पवित्र जनहरूलाई, र तपाईंको नामको भय मान्ने साना र ठूला सबैलाई प्रतिफल दिनुहोस्; र पृथ्वीलाई नाश गर्नेहरूलाई तपाईंले नाश गर्नुहोस्। प्रकाश 11:18।

“राष्ट्रहरू”लाई परमेश्वरको क्रोध आउनु ठीक अघि “क्रोधित” बनाइन्छ, र प्रकाशको पुस्तकमा प्रस्तुत गरिएको परमेश्वरको क्रोध भनेको मानवको अनुग्रह-अवधि समाप्त हुँदा आउने अन्तिम सात विपत्तिहरू हुन्। यस पदमा तीनवटा मार्गचिन्हहरू छन्; राष्ट्रहरूको क्रोध, परमेश्वरको क्रोध, र मरेकाहरूको न्याय गर्ने समय। यहाँ उल्लिखित

मरेकाहरूको न्याय भनेको हजार-वर्षीय मिलेनियमको अवधिमा हुने दुष्ट मरेकाहरूको न्याय हो, 22 October, 1844 मा आरम्भ भएको मरेकाहरूको अनुसन्धानात्मक न्याय होइन। सिस्टर ह्वाइट स्पष्ट हुनुहुन्छ कि यस पदका यी तीन मार्गचिन्हहरू भिन्न-भिन्न छन्, र पदमा दिइएको क्रमअनुसार नै घटित हुन्छन्।

“मैले देखें कि जातिहरूको क्रोध, परमेश्वरको प्रकोप, र मृतकहरूको न्याय गर्ने समय अलग-अलग र स्पष्ट रूपमा पृथक् थिए, एकपछि अर्को आउने; साथै माइकल उठिसक्नुभएको थिएन, र यस्तो सङ्कष्टको समय, जुन कहिल्यै भएको थिएन, अझै सुरु भएको थिएन। जातिहरू अहिले क्रोधित हुँदैछन्, तर जब हाम्रा महायाजकले पवित्रस्थानमा आफ्नो काम समाप्त गर्नुहुनेछ, तब उहाँ उठ्नुहुनेछ, प्रतिशोधका वस्त्र धारण गर्नुहुनेछ, र त्यसपछि अन्तिम सात विपत्तिहरू खन्याइनेछन्।”

“मैले देखें कि चार स्वर्गदूतहरूले चारै बतासलाई येशूको पवित्रस्थानभित्रको कार्य सम्पन्न नभएसम्म थामिरहनेछन्, र त्यसपछि अन्तिम सात विपत्तिहरू आउनेछन्।” Early Writings, 36.

बाइबलको अन्तिम पुस्तकमा इस्लामको भूमिका राष्ट्रहरूलाई क्रुद्ध तुल्याउने हो, र तिनीहरूले यो युद्धद्वारा गर्छन्। बाइबलको पहिलो पुस्तकमा इस्लामको भूमिका संसारका प्रत्येक मानिसको हातलाई इस्लामको विरुद्धमा, इश्माएलको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको, एकसाथ ल्याउने हो।

अनि परमप्रभुका स्वर्गदूतले तिनलाई भने, हेर, तिमी गर्भवती छौ, र तिमीले एक पुत्र जन्माउनेछौ, र तिनको नाउँ इश्माएल राख्नेछौ; किनकि परमप्रभुले तिम्रो दुःख सुन्नुभएको छ। अनि तिनी एक जङ्गली मानिस हुनेछन्; तिनको हात हरेक मानिसको विरुद्धमा हुनेछ, र हरेक मानिसको हात तिनको विरुद्धमा हुनेछ; अनि तिनी आफ्ना सबै दाजुभाइहरूको सामुन्ने बास गर्नेछन्। उत्पत्ति 16:11, 12.

“हात” भन्ने शब्द, प्रतीकको रूपमा, अन्य सबै बाइबलीय प्रतीकहरूझैँ हो, र जुन प्रसङ्गमा यसको प्रयोग गरिएको छ त्यसअनुसार यसको एकभन्दा बढी अर्थ हुन सक्छ। बाइबलको भविष्यवाणीमा “हात” प्रतीकको रूपमा मुख्यतः युद्धको प्रतीक हो। “जङ्गली मानिस” भनेर अनुवाद गरिएको हिब्रू शब्द जङ्गली अरब गधाका लागि प्रयोग हुने शब्द हो, जसमा धेरै महत्त्वपूर्ण भविष्यसूचक निहितार्थहरू छन्; तीमध्ये एक यो हो कि अरब गधा जनावरहरूको Equidae परिवारको सदस्य हो, जसरी घोडा पनि हो। प्रकाश अध्याय ९ मा, र हबक्कूकका दुवै पवित्र चार्टहरूमा (१८४३ र १८५० का अग्रगामी चार्टहरूमा), घोडालाई तीन वियोगद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको इस्लामको युद्धको प्रतीकको रूपमा प्रयोग गरिएको छ। उत्पत्तिको पुस्तक र प्रकाशको पुस्तकमा प्रतिनिधित्व गरिएअनुसार इस्लामको पहिलो र अन्तिम उल्लेखले इस्लामलाई Equidae परिवार (गधा वा घोडा) को प्रतीकसँग पहिचान गराउँछन्, र दुवैले “हरेक मानिस” (राष्ट्रहरू) माथि युद्ध ल्याउने इस्लामको भूमिकालाई जोड दिन्छन्।

प्रकाशको पुस्तकको अध्याय NINE, पद ELEVEN मा, इस्लामको चरित्र पहिचान गराइएको छ, किनकि भविष्यवाणीमा चरित्रलाई नामद्वारा प्रतिनिधित्व गरिन्छ। इस्लाममाथि शासन गर्ने राजालाई दिइएको नामले उत्पत्तिको पुस्तकमा इस्लामसम्बन्धी त्यस पहिलो सन्दर्भलाई प्रतिबिम्बित गर्छ, जहाँ लेखिएको छ कि इश्माएलको चरित्र वा आत्मा “shall dwell in the presence of all his brethren.” सारा इस्लाममाथि शासन गर्ने राजा इश्माएलको आत्मा (तिनीहरूको राजा) हो, जसको हात “against every man” छ।

र तिनीहरूमाथि एउटा राजा थियो, जो अतल कुण्डको दूत हो, जसको नाम हिब्रू भाषामा अबद्दोन हो, तर यूनानी भाषामा त्यसको नाम अपोल्ल्योन छ। प्रकाश 9:11।

पुरानो नियममा, जसलाई हिब्रूले प्रतिनिधित्व गर्दछ, वा नयाँ नियममा, जसलाई ग्रीकले प्रतिनिधित्व गर्दछ, इस्लाम धर्मका अनुयायीहरूमाथि राज्य गर्ने चरित्रलाई या त अबद्दोन वा अपोल्ल्योन भनेर चिनाइन्छ, जसको अर्थ दुवैमा “मृत्यु र विनाश” हुन्छ। मृत्यु र विनाश नै इस्लामको चरित्र हो, चाहे त्यो पुरानो वा नयाँ नियममा प्रतिनिधित्व गरिएको होस्। गधा वा घोडाको प्रतीकसँग सम्बन्धित, इस्लामका हरेक अनुयायीभित्र शासन गर्ने आत्माका विशिष्ट विशेषताहरू इस्लामसम्बन्धी पहिलो र अन्तिम दुवै सन्दर्भका तत्त्वहरू हुन्। यी दुई भविष्यसूचक गुणहरूले अल्फा र ओमेगाको

छाप वहन गर्दछन्। जब सिस्टर ह्वाइटले एक लाख चौवालीस हजारलाई जीवनमा ल्याउने सन्देशलाई तेस्रो स्वर्गदूतको शक्तिशाली सेनाको रूपमा पहिचान गर्नुहुन्छ, तब उहाँ यसरी भन्नुहुन्छ:

“स्वर्गदूतहरूले चार हावालाई थामिरहेका छन्, जसलाई छुट्टिन र सारा पृथ्वीको सतहमाथि जुरुक्क दौडिन खोज्ने क्रुद्ध घोडाको रूपमा चित्रित गरिएको छ, जसको बाटोमा विनाश र मृत्यु बोकेर।”

“के हामी अनन्त संसारको ठीक सिमानामै निदाइरहनेछौं? के हामी मन्द, चिसा र मृतवत् रहनेछौं? ओहो, काश हाम्रा मण्डलीहरूमा परमेश्वरका मानिसहरूमा उहाँकै आत्मा र श्वास फुकिदिउन्, ताकि तिनीहरू आफ्ना खुट्टामा उभिउन् र जीवित रहून्। हामीले यो देख्नुपर्छ कि मार्ग साँघुरो छ, र ढोका संकुचित छ। तर जब हामी त्यस संकुचित ढोकाबाट प्रवेश गर्छौं, त्यसको विशालता असीमित हुन्छ।” Manuscript Releases, volume 20, 217.

एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने क्रममा चारै बतासहरू रोकिएका छन्, र ती चारै बतासहरू एउटा “क्रोधित घोडा” हुन्, जसले आफ्नो “मार्गमा मृत्यु र विनाश” बोक्छ। सेप्टेम्बर ११, २००१ मा तेस्रो हाथ अगमवाणीको इतिहासमा प्रवेश गर्‍यो, “मृत्यु र विनाश” ल्याउँदै, यसरी “जातिहरूलाई क्रोधित तुल्याउँदै,” जब त्यसले आत्मिक महिमामय देशलाई “अचानक र अप्रत्याशित रूपमा” प्रहार गर्‍यो। अक्टोबर ७, २०२३ मा तेस्रो हाथले “मृत्यु र विनाश” को आफ्नो मार्गमा निरन्तरता दिँदै, यसरी अझै “जातिहरूलाई क्रोधित तुल्याउँदै,” जब त्यसले वास्तविक महिमामय देशलाई “अचानक र अप्रत्याशित रूपमा” आक्रमण गर्‍यो। पहिलो अप्रत्याशित आक्रमणले एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने अवधिको प्रारम्भ चिह्नित गर्‍यो, र अक्टोबर ७, २०२३ को हालको आक्रमणले एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने कार्यको समाप्तिमुखी अवधि वा “बाँध्ने अन्तिम चरण” को प्रारम्भ चिह्नित गर्दछ। के हामी अनन्त संसारको ठीक संघारमै निदाइरहनेछौं?

दुवै पवित्र अग्रदूत चार्टहरूमा पहिलो र दोस्रो धिक्कारको इस्लामलाई इस्लामी योद्धाहरूले आफ्ना युद्ध-घोडामाथि सवार भएको रूपमा चित्रात्मक ढंगले देखाइएको छ। दुवै चित्रणमा पहिलो धिक्कारको युद्ध-घोडामाथि सवारले भाला बोकेको छ, र दोस्रो धिक्कारलाई प्रतिनिधित्व गर्ने घोडाको सवारले बन्दुक चलाइरहेको छ। यो भिन्नता प्रकाशको पुस्तक अध्याय ९ मा स्पष्ट रूपमा पहिचान गरिएको छ, किनकि दोस्रो धिक्कारको इतिहासमै बारुदको आविष्कार भयो र युद्धमा पहिलो पटक प्रयोग गरियो। प्रकाशको पुस्तक अध्याय ९ का पद १७ देखि १९ सम्मबारे टिप्पणी गर्दै, उरियाह स्मिथले निम्नलिखित अभिलेख गरेका छन्:

“यस विवरणको पहिलो भागले सम्भवतः यी अश्वारोहीहरूको रूपप्रति संकेत गर्दछ। आगो, रडलाई जनाउँदै, रातोको प्रतिनिधित्व गर्दछ, ‘आगोझैँ रातो’ अभिव्यक्तिको प्रायः प्रयोग हुने पद हो; जासिन्थ, अथवा हायासिन्थ, नीलोको लागि; र गन्धक, पहुँलोको लागि। अनि यी रंगहरू यी योद्धाहरूको पोशाकमा अत्यन्तै प्रमुख थिए; यसरी, यस दृष्टिकोणअनुसार, यो विवरण टर्की पोशाकमा ठीकसँग मेल खान्थ्यो, जुन मुख्यतः रातो, अथवा किरमिजी, नीलो, र पहुँलोले बनेको थियो। घोडाहरूका टाउकाहरू सिंहका टाउकाहरूजस्ता देखिन्थे, तिनको बल, साहस, र उग्रता जनाउन; जबकि पदको अन्तिम भागले निःसन्देह युद्धका प्रयोजनका लागि बारुद र आग्नेयास्त्रहरूको प्रयोगप्रति संकेत गर्दछ, जुन त्यस समय मात्र हालसालै परिचालित भएका थिए। तुर्कहरूले घोडामाथि रहेर आफ्ना आग्नेयास्त्रहरू प्रहार गर्ने भएकाले, टाढाबाट हेर्ने दर्शकलाई आगो, धुवाँ, र गन्धक घोडाहरूका मुखबाट निस्किएको जस्तो देखिन्थ्यो, जसरी संलग्न चित्रपटले देखाउँछ।”

“कुस्तुन्तुनियामाथिको आफ्नो अभियानमा तुर्कहरूले आग्नेयास्त्रहरूको प्रयोग गरेको सम्बन्धमा, एलियट (Horae Apocalypticæ, Vol. I, pp. 482–484) यसरी भन्छन्:—‘मानिसहरूको तेस्रो भागको हत्या, अर्थात् कुस्तुन्तुनियाको विजय, र त्यसको परिणामस्वरूप ग्रीक साम्राज्यको विनाश, “आगो, धुवाँ र गन्धक,” अर्थात् महोमेतका तोपखाना र आग्नेयास्त्रहरूको कारणले भएको थियो। कन्स्टान्टिनद्वारा यसको स्थापना भएदेखि अब एघार सय वर्षभन्दा बढी समय बितिसकेको थियो। त्यस अवधिमा गोथहरू, हुनहरू, आवारहरू, पारसीहरू, बुल्गारहरू, सारासेनहरू, रसियनहरू, र वास्तवमै ओटोमन तुर्कहरू स्वयंले पनि यसमाथि वैरपूर्ण आक्रमणहरू गरेका थिए, वा यसलाई घेरा हालेका थिए। तर तिनीहरूका निम्ति ती किल्लेबन्दीहरू अभेद्य थिए।”

कुस्तुन्तुनिया जीवित रह्यो, र त्यससँगै ग्रीक साम्राज्य पनि। यसैले सुल्तान महोमेतको त्यो कुरा पत्ता लगाउन उत्कण्ठा थियो, जसले यो बाधा हटाइदियोस्। “के तँ यस्तो आकारको तोप ढाल्न सक्छस्,” उसको शरणमा आएर बसेको तोप-निर्मातासित उसको प्रश्न थियो, “जसले कुस्तुन्तुनियाको पर्खाल भत्काउन पर्याप्त होस्?” त्यसपछि एड्रियानोपलमा ढलोटशाला स्थापना गरियो, तोपहरू ढालिए, तोपखाना तयार पारियो, र घेराबन्दी आरम्भ भयो।”

“यो उल्लेख गरिनु अत्यन्त उपयुक्त छ कि गिबबनले—जो सधैं नै अपोकलिप्टिक भविष्यवाणीका अचेतन व्याख्याकार हुन्—ग्रीक साम्राज्यको अन्तिम विपत्तिको आफ्नो वाग्मितापूर्ण र प्रभावशाली वृत्तान्तमा युद्धको यस नयाँ साधनलाई आफ्ना चित्रणको अग्रभागमा राख्छन्। त्यसको तयारीस्वरूप, उनले गनपाउडरको हालसालैको आविष्कारको इतिहास दिन्छन्—‘सल्टपिटर, गन्धक, र कोइल्योको त्यो मिश्रण;’ सुल्तान अमुराथद्वारा यसको अधिल्लो प्रयोगको पनि उल्लेख गर्छन्, र साथै, पहिले भनिएझैं, एड्रियानोपलमा महामेदको अझ ठूला तोपहरूको ढलोटशालाको पनि; त्यसपछि, घेराबन्दीको क्रममै, उनी वर्णन गर्छन् कि कसरी ‘भालाहरू र बाणहरूको वर्षासँगै बन्दुकधारी र तोपको धुवाँ, ध्वनि, र आगो पनि संलग्न थियो;’ कसरी ‘तुर्की तोपखानाको लामो पङ्क्ति पर्खालहरूतर्फ लक्षित थियो, चौध ब्याट्रीहरू एकैपटक सबैभन्दा सुलभ स्थानहरूमा गर्जिरहेका थिए;’ कसरी ‘शत्रुतापूर्ण हिंस्रताविरुद्ध युगौंदेखि अडिग रहेका दुर्गबन्दीहरू ओटोमन तोपद्वारा सबै दिशाबाट ध्वस्त पारिए, धेरै भग्नस्थानहरू खोलिए, र सन्त रोमानुसको ढोकानजिक चारवटा गढीहरू भुइँमा समतल पारिए:’ कसरी, ‘पङ्क्तिहरू, ग्यालीजहाजहरू, र पुलबाट ओटोमन तोपखानाले सबै दिशातिर गर्जरहँदा, शिविर र सहर, ग्रीकहरू र तुर्कहरू, धुवाँको बादलभित्र आवेष्टित भए, जुन केवल रोमी साम्राज्यको अन्तिम उद्धार वा विनाशद्वारा मात्र हट्न सक्थ्यो:’ कसरी ‘दोहोरो पर्खालहरू तोपद्वारा भग्नावशेषको थुप्रोमा परिणत गरिए:’ र अन्ततः कसरी तुर्कहरू ‘भग्नस्थानहरू हुँदै उक्लँदै,’ ‘कन्स्टान्टिनोपल वशमा पारियो, उसको साम्राज्य उल्टाइयो, र उसको धर्म मुसलमान विजेताहरूद्वारा धूलोमा कुल्चियो।’ म भन्छु, यो अवलोकन गरिनु अत्यन्त उपयुक्त छ कि गिबबनले सहरको विजयलाई, र यसरी साम्राज्यको विनाशलाई, कति स्पष्ट र प्रभावकारी ढङ्गले ओटोमन तोपखानालाई श्रेय दिन्छन्। किनभने यो हाम्रो भविष्यवाणीका वचनहरूमाथिको टिप्पणी बाहेक अरु के हो र? ‘यिनीहरूका मुखबाट निस्कने आगो, र धुवाँ, र गन्धकद्वारा मानिसहरूको तेस्रो भाग मारियो।”

“‘पद १८। यी तीनद्वारा मानिसहरूको एक तिहाइ भाग मारियो—आगो, धुवाँ, र गन्धकद्वारा, जो तिनीहरूका मुखबाट निस्कन्थ्यो। १९। किनकि तिनीहरूको शक्ति तिनीहरूको मुखमा र तिनीहरूको पुच्छरहरूमा छ; किनकि तिनीहरूको पुच्छर सर्पजस्ता थिए, र तिनमा शिरहरू थिए, र तिनैद्वारा तिनीहरूले हानि पुऱ्याउँछन्।”

“यी पदहरूले परिचित गराइएको युद्धको नयाँ प्रकारको घातक प्रभावलाई व्यक्त गर्छन्। यिनै साधनहरू—बारुद, आग्नेयास्त्र, र तोप—द्वारै अन्ततः कन्स्टान्टिनोपल पराजित भयो, र तुर्कहरूको हातमा सुम्पिइयो।” उरियाह स्मिथ, Daniel and Revelation, 510-514.

हामी अर्को लेखमा तेस्रो धिक्कारको अध्ययनलाई निरन्तरता दिनेछौं।

गत रात म मेरो मनमा ठूलो बोझ लिएर निद्राबाट ब्युँझिएँ। म हाम्रा दाजुभाइ तथा दिदीबहिनीहरूलाई एउटा सन्देश सुनाइरहेकी थिएँ, र त्यो पवित्र आत्माको ग्रहण तथा मानवीय माध्यमहरूद्वारा त्यसको कार्यसम्पादन सम्बन्धमा भ्रान्त सिद्धान्तहरूको समर्थन गरिरहेका केही व्यक्तिहरूको कार्यबारे चेतावनी र निर्देशनको सन्देश थियो।

मलाई यो निर्देशन दिइयो कि १८४४ मा समय बितिसकेपछि जस प्रकारको उग्रतावादको सामना गर्न हामी बोलाइएका थियौं, त्यस्तै उग्रतावाद सन्देशका अन्तिम दिनहरूमा फेरि हाम्रो बीचमा आउनेछ, र हामीले यस दुष्टताको सामना अहिले पनि त्यत्तिकै दृढतापूर्वक गर्नुपर्छ, जत्तिकै दृढतापूर्वक हामीले आफ्नो प्रारम्भिक अनुभवहरूमा यसको सामना गरेका थियौं।

“हामी महान् र गम्भीर घटनाहरूको देहलीमा उभिएका छौं। भविष्यवाणीहरू पूरा भइरहेका छन्। स्वर्गका पुस्तकहरूमा अनौठो र घटनापूर्ण इतिहास अभिलेखित भइरहेको छ—त्यस्ता घटनाहरू, जसलाई परमेश्वरको

महान् दिनभन्दा केही अघिनै हुनुपर्ने भनी घोषणा गरिएको थियो। संसारमा सबै कुरा अस्थिर अवस्थामा छन्। जाति-जाति क्रोधित छन्, र युद्धका लागि विशाल तयारीहरू भइरहेका छन्। राष्ट्र राष्ट्रको विरुद्ध षड्यन्त्र गरिरहेको छ, र राज्य राज्यको विरुद्ध। परमेश्वरको महान् दिन अत्यन्त तीव्रतासाथ नजिकिँदै छ। तर यद्यपि जातिहरू युद्ध र रक्तपातका लागि आफ्ना शक्तिहरू संगठित गरिरहेका छन्, स्वर्गदूतहरूलाई दिइएको आज्ञा अझै प्रभावमा छ, कि तिनीहरूले चार वायुहरूलाई थामिराख्नु, जबसम्म परमेश्वरका सेवकहरूका निधारहरूमा छाप नलगाइन्छ।” Selected Messages, book 1, 221.